

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2005 r./Ruiz Bravo-Villasante przeciwko Komisji

(Sprawa T-507/04) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Żądanie uchylenia decyzji — Termin na wniesienie skargi — Niedopuszczalność)

(2006/C 36/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ruiz Bravo-Villasante (Madryt, Hiszpania) [Przedstawiciel: Fuertes Suárez, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: J. Currall i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Żądanie uchylenia decyzji komisji konkursowej w konkursie COM/B/2/02 przyznającej skarżącemu za egzamin ustny dyskwalifikującą go ocenę i wykluczającą go z listy laureatów.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 115 z 14.5.2005

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — Gerolf Annemans przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-411/05)

(2006/C 36/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Gerolf Annemans (Antwerpia, Belgia) [Przedstawiciel: adwokat C. Symons]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Składający skargę do Komisji zwraca się do Sądu, zgodnie z art. 231 ust. 1 WE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 września 2005 r. (sprawa COMP/39.225).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wyjaśnia, że ze względu na naruszenie art. 81 WE i 82 WE na rynku szerokopasmowych połączeń internetowych dla użytkowników finalnych, wniósł do Komisji skargę na Belgacom i Telenet.

Komisja poinformowała skarżącego, że na tym etapie nie dostrzega ona w przedstawionych przezeń okolicznościach powodu, aby wszcząć dochodzenie, a także o czasowym charakterze jej stanowiska, opierającego się na informacjach, jakimi aktualnie dysponują jej służby, dopóki skarżący nie będzie chciał ewentualnie przedstawić informacji uzupełniających.

Po pierwsze, skarżący twierdzi, że poszukiwanie dowodów na poparcie jego skargi do Komisji nie jest jego zadaniem, lecz należy — na podstawie przedstawionych przez skarżącego istotnych przypuszczeń — do samej Komisji.

W opinii skarżącego wyjaśnienie Komisji, zgodnie z którym operatorzy ustalają często oferowane ceny w zależności od (wysokości cen) lidera danego rynku, nie jest przekonującą odpowiedzią na pytanie, czy niemal zupełny brak różnicy w cenach internetu oferowanych przez Belgacom i Telenet jest mającym miejsce na wolnym rynku czystym przypadkiem, czy też skutkiem naruszenia art. 81 WE.

Skarżący twierdzi także, że wskazane przezeń w skardze do Komisji wyższe ceny w Belgii same w sobie nie świadczą naturalnie o naruszeniu art. 82 WE, lecz nie świadczą także o jego braku. Komisja nie może także na tej podstawie wykluczyć, że uważane przez skarżącą za winne przedsiębiorstwa naruszyły art. 82 WE.

Skarżący wyjaśnia następnie, że Komisja popełnia błąd, wątpiąc w pozycję dominującą Belgacomu i Telenetu na rynku belgijskim. Skarżący wskazuje, że ci dwaj operatorzy stosują niemal te same wysokie ceny i zajmują wspólnie około 90 % belgijskiego rynku szerokopasmowego dostępu do internetu. Skarżący twierdzi także, że nie należy wyciągać żadnych wniosków z istnienia na rynku konkurencyjnych i tańszych połączeń internetowych o niższej prędkości przesyłania danych. W opinii skarżącego Komisja zaprzecza samej sobie, twierdząc z jednej strony, że Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT) gwarantuje konkurencję na rynku, a z drugiej strony, że instytucja ta bada obecnie, czy konkurencja na rynku belgijskim jest rzeczywiście zapewniona.

Skarżący twierdzi wreszcie, że Komisja nie wykazała, dlaczego ma w tym przypadku do czynienia z brakiem wystarczającego interesu wspólnotowego.